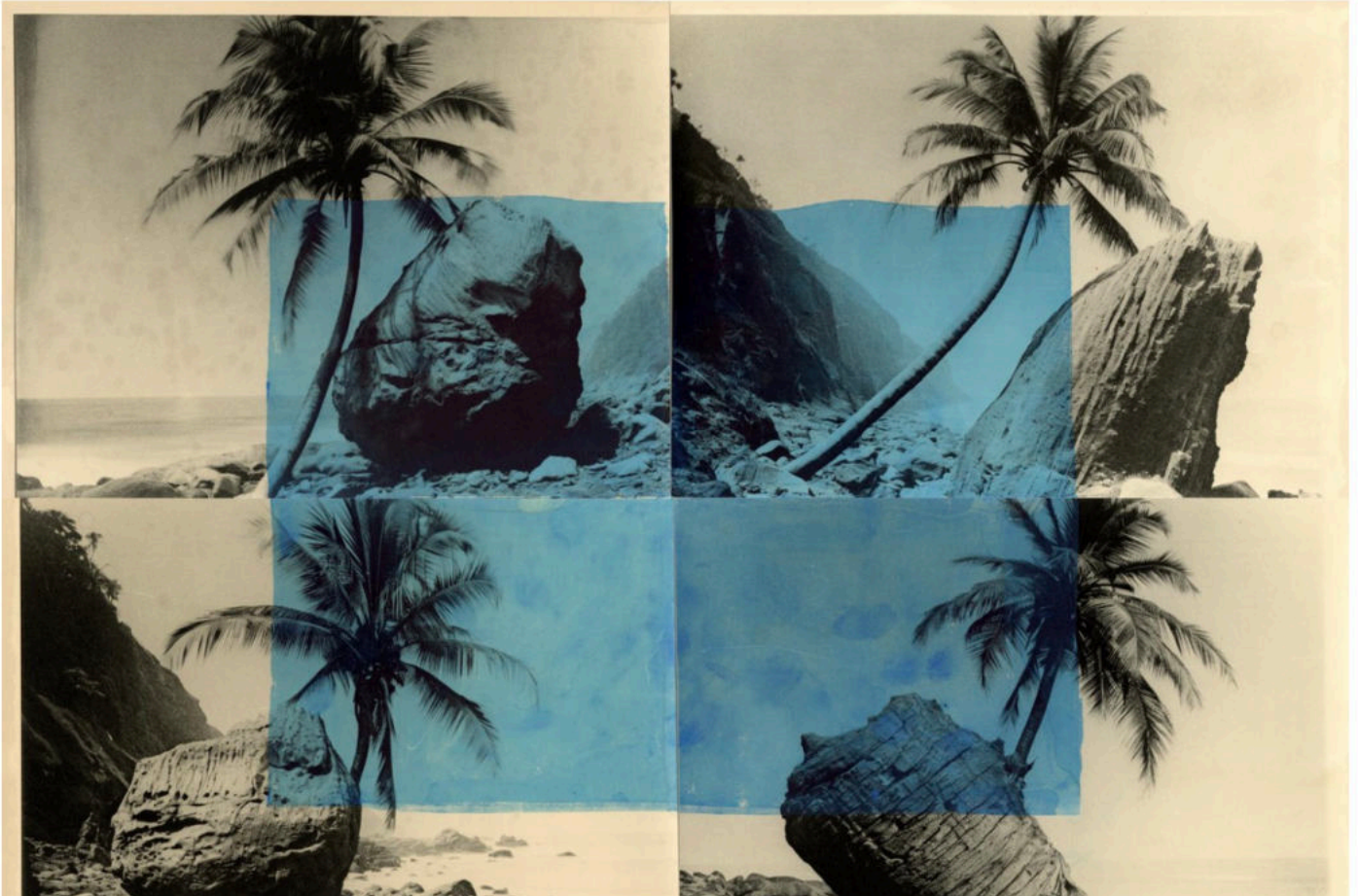

BRUNO V. ROELS – Woke Up Laughing

'Palmbomen zijn niet te vertrouwen: foto's die je 'huh?' doen zeggen' by Jan Desloover, on November 18th 2023
in De Standaard, p. 26-31

PORTFOLIO BRUNO ROELS

Palmbomen zijn niet te vertrouwen: foto's die je 'huh?' doen zeggen

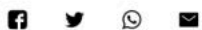

Sailors turned to stone (Gordon Blue), 2023. — © gallery fifty one.

Bruno V. Roels blijft zich zo vrij en vrolijk mogelijk verzetten tegen 'de tirannie van de camera' waar Henri Cartier-Bresson bij zwoer. 'Fotografie kan zoveel meer zijn.'

Jan Desloover

Vandaag om 03:00

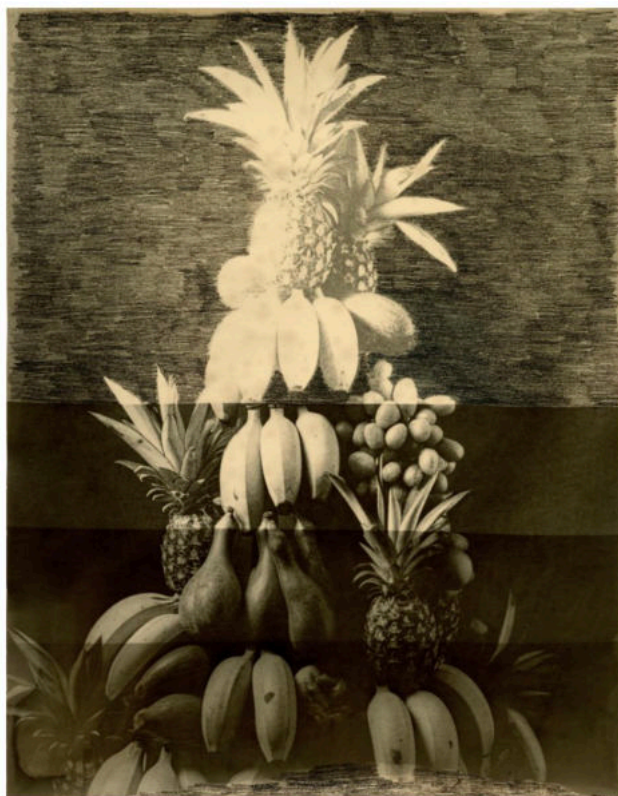

Bij zijn overlijden in 2020 werd John Baldessari in deze krant omschreven als 'een serieuze kunstenaar om mee te lachen'. Precies. De Amerikaan was begonnen als semi-abstract schilder, maar ging zich zodanig aan zijn eigen werk ergeren dat hij op een blauwe maandag in 1970 zowat zijn hele oeuvre in een crematorium dumpte. Met de as bakte hij koekjes, die hij aanbood aan het Moma in New York. Tal van even geinige als geniale exploten zouden volgen.

Dualist heretics, 2022. — © gallery fifty one

Baldessari, die nu geldt als een godfather van de conceptuele kunst, ging allerlei media omarmen, waaronder de fotografie. Eerst hanteerde hij nog zelf de camera. 'Maar gaandeweg is hij haast alleen nog *found footage* gaan gebruiken, omdat hij beseftte dat elk beeld dat hij ooit nodig zou hebben, eigenlijk al bestond', zegt Bruno V. Roels.

Stacking potassium, 2023. gallery fifty one

Let's say, an evening for dinner, 2023. gallery fifty one — © gallery fifty one

Voor de Belgische kunstenaar is Baldessari een artistieke held. De Amerikaan was voor alles geïnteresseerd in hoe een beeld werkt, hoe het verleidt, raakt, manipuleert. Op de kranten- en reclamefoto's en filmstills die hij verzamelde, verstopte hij de gezichten achter gekleurde stippen, opdat we meer oog zouden hebben voor houdingen en mechanismen die spanning genereren.

Een buitengewoon verademende poëtica, vindt Roels, 'ook omdat ze wegstapt van dat oude Henri Cartier-Bresson-achtige denken dat het belang van het perfecte moment en de ideale compositie predikt, en waarin beelden croppen of bewerken des duivels is. *The tyranny of the camera viewfinders*, noemde Baldessari het.' Compleet achterhaald, vindt ook Roels. 'Wat kan fotografie zoal zijn? Dat is de rode draad in mijn werk. Sowie-so is elk beeld dat je maakt een interpretatie, dat schept eindeloze mogelijkheden.'

Dreaming dioramas, 2023. — © gallery fifty one

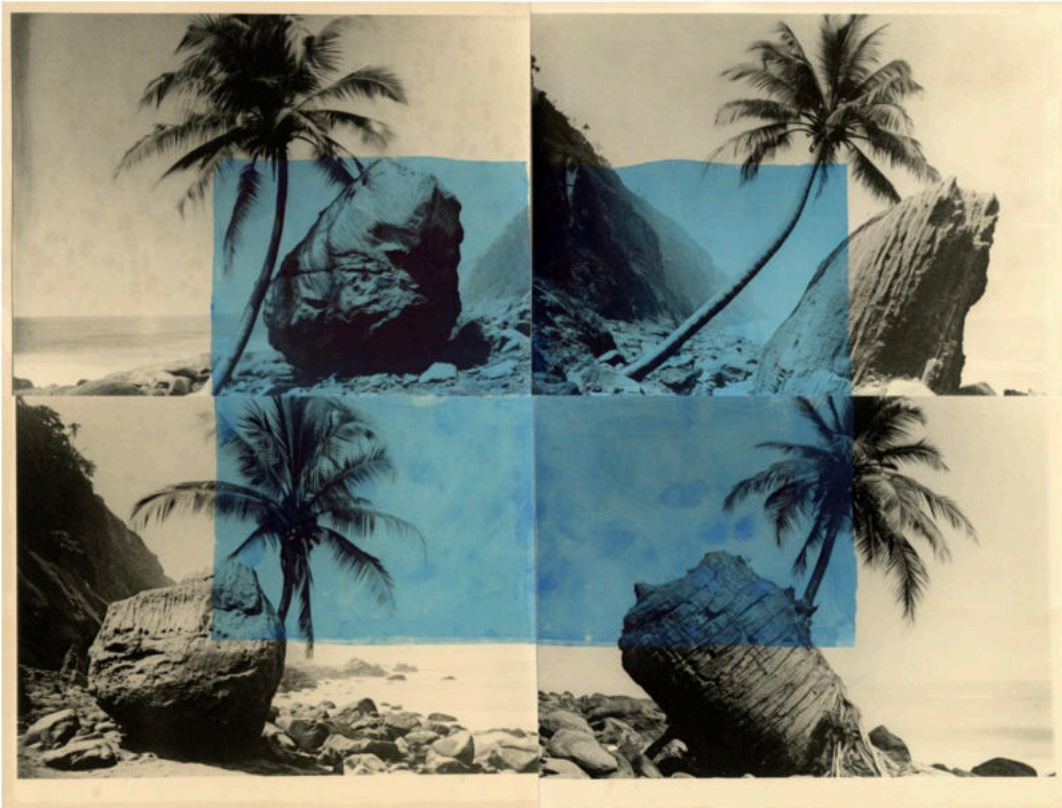
Roels bevrijdde zich niet van de tirannie via experimenten met *found footage*, maar vooral in de donkere kamer, waar hij tot wel honderd verschillende afdrucken van één negatief maakt. Ze zijn allemaal evenwaardig, worden samen gepresenteerd binnen één kader. Een soort feedbackloop, waarin alle beelden elkaar relativeren, om niet te zeggen een beetje uitlachen. Cartier-Bresson keert zich in zijn graf.

Woke up laughing (Dreaming dioramas), 2023. — © gallery fifty one

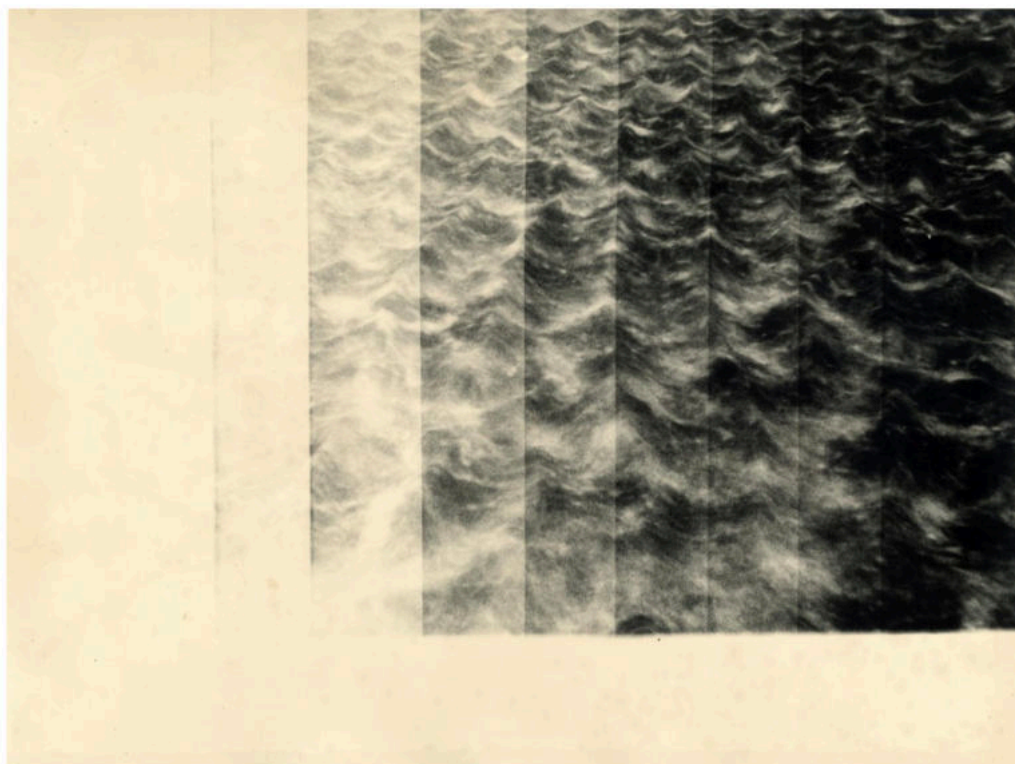

Ed Ruscha, een andere held van Roels, bracht in de jaren 60 boekjes uit waarin hij de banale bouwsels langs Amerikaanse wegen catalogiseerde. *Twentysix gasoline stations* en *Thirtyfour parking lots* tonen precies wat hun titels beloven. Warhols soepblikken en Marcel Duchamps readymades hadden triviale voorwerpen tot kunst verheven. Ruscha bracht ze kurkdroog weer ter aarde. Weliswaar met een missie: hij wou ons doen stilstaan bij de wezenlijke vreemdheid van wat we dagelijks zien. Over *Twentysix gasoline stations* zei Ruscha: 'Ik realiseerde me voor het eerst dat dit boek iets onverklaarbaars had waar ik naar op zoek was, en dat was een soort "Huh?"'

Road trip with Persephone, 2023. — © gallery fifty one

Ook Roels' werk doet je geregeld 'huh?' zeggen, zij het niet via plaatjes van pompstations of parkings, maar opvallend vaak via foto's van palmbomen. 'Omdat ze universeel resoneren. Historisch gezien zijn ze verbonden met overwinning, gastvrijheid, luxe, vakantie, het paradijs. Ze hebben betekenis in alle culturen. Maar eigenlijk zijn ze, net als foto's, niet te vertrouwen. Een palmboom in Monaco vertelt niet hetzelfde verhaal als een boom in Fallujah, Irak, of in het door IS bezette Palmyra, in Syrië. Symboliek in overvloed.'

A sea divided I, 2023. — © gallery fifty one

Zijn nieuwste beelden zijn straks in Antwerpen te zien onder de titel *Woke up laughing*. 'Er is nog steeds een hoofdrol voor palmbomen en het idee van een paradijs. Maar nu alludeer ik meer op het gevoel dat het, zeker in deze tijden, allemaal maar een precaire droom is, die eigenlijk geen partij is voor de brute realiteit.' De beelden zijn brozer geworden, soms als fata morgana's. 'De titel is gepikt van een song van Robert Palmer die het gevoel achter deze show perfect samenvat. *Woke up laughing/ You make yourself a fortune out in Hong Kong/ You sit at home and wonder whether you were wrong/ You take a small vacation just to keep sane/ You find on your return your home is blown away.*'

Woke up laughing loopt van 2 december tot 27 januari in Gallery 51 in Antwerpen